

NEAMUL ROMÂNESC

Politică bucovineană.

E fierbere în Bucovina.

Mochi Fișer s'a simțit ofensat de unele atacuri grosolane care i s'au adus de Români, alfel oamenii așa de pașnici și cu cari, oriunde, un Iidun isteș știe să-și facă trebușoarele. D. Coco Wussilko se simte zguduț în atotputernicia sa prin noua unire a foștilor săi eșnaționali, cari, în clasa lor conducătoare, acolo ca și aici la noi, par meniși a-și pierde vremea clevetindu-se, terfelindu-se și săpindu-se. Mărețul mareșal Wassilko, om cu multă trecere și mare ifos, a trebuit să plătească destul de neplăcut, cu gemurile sale sparte, plăcerea de a vota împotriva nației de care se mai ține, dur pentru nația la care s'a alipit meșterul văr domnul Coco. Și studenții romini, în sfirșit, nu poartă respectul curenț polițaiului, procurorului și celorlalți, după ce au dovedit că nu li pasă de un Wassilko, ba chiar — Doamne iartă-i! — de unindoi!

E mișcare, e viață, și acest singur fapt trebuie să bucure. Cit timp o parte din Români dormia pe cuptor și altă parte moșăia la biuro, slabă nădeie de spre partea neamului! Acuma, în sfirșit, oamenii scriu,

N-rul în țară 15 b.
În strălăutate 20 »

ABONAMENTE:
Pe an în țară 20 lei
În strălăutate 25 »
Un a-r vechi 50 b.

APARE:
MIERCUREA,
VINEREA
ȘI DOMINECA.
Director:
M. IORGA.

Redacția și
Administrația
Vălenii-de-Munte
Jud. Prahova

vorhesc, luptă, strică geamuri, intră la arest, amenință cu greva foamei și desfid cele mai înalte autorități. Las' că e bine!

Ca să fie însă cu totul bine, mai trebuie ceva.

Vedeți, acolo, în Bucovina, e o veche datină, că politica se face pentru persoane. Unii strigă: jos Wassilko, sus Onciul! Alții: jos Onciul, sus Wassilko! Ori: sus și jos contele Bellegarde, după cum e util ori ba celu ce strigă. Și așa mai departe.

Lucru de alminterea firesc, căci pe un loc îngust, se frământă 'n praf frinturile atitor neamuri. Așa e oriunde politica de clopotniță, de cafenea, de cenacul și de gașcă. Toată lumea poartă colorile și stema citorva.

Așa e însă numai până ce o frintură de neam înțelege că ea pentru ea, pentru oamenii ei de acolo, n'are dreptul să ființeze, ci că datorria-i este să represinte la fața locului interesele neamului întreg, aceleași pe pământ liber ca și pe pământ rob.

Și această conștiință trebuie în Bucovina.

Generația matură e osindită a merge tot în vechile făgașe, purtind zgardă, și nu cocardă. Tinerimea cure sparge azi ușor geamuri, e chemată mine a sparge ziduri, stinci de năravuri rele. Pe ea o așteaptă marea luptă pentru a face politica națională de care astăzi alții cutează abia să vorbească.

O așteptăm la lucru.

N. IORGA.

CONRUPTIA SOCIALĂ ȘI JUSTIȚIA.

— O CHESTIE DE DREPT —

Dacă aruncăm o privire prin cuprinsul istoriei noastre vedem că innaintașii noștri ne întrec foarte mult în privința prevaricațiilor și concusurilor.

Supt Regulamentul Organic, și chiar în timpuri mai recente, mituirile se făceau pe față și fără nicio șială.

Tribunalele pe atunci erau depositarele averilor orfanicești. Ele aveau îndatorirea de a manipula fondurile lor, care de multe ori se ridicau la sume considerabile. Președinții și Asesorii lor nu dădeau niciun ban cu împrumut fără a pretinde și a lua bacșișuri grase. Astfel că ei, fiind mituiți, închideau ochii mai la toate împrumuturile, nu căutați asigurări serioase, dădeau capitalurile minorilor aceloră cari plătiau mai bine; deci, grație acestor operații, se pierdeau averi numeroase, iar nenorociții, când ajungeau vristnici, erau de mai nainte ruinați și aruncați pe drumuri, nerămânindu-li altceva decât unul sau mai multe acte fără de nicio valoare, în depositul Tribunalului, ale vre-unui boier ruinat.

Membrii și Președinții Divanurilor vindeau dreptatea pe față. Capul

Statutul, împreună cu clica ce-l încunjura, putea ruina pe unii pentru a ridica pe alții.

Așa dar, văzînd cineva severitatea de azi, cit și aplicația ce i se dă articolului 144 din Codul nostru penal, ar crede că s'a găsit soluția acestei chestii și că corupții nu mai sînt. Analisînd însă chestia în totalitatea ei, ne vom convinge imediat de contrariu.

Este un principiu recunoscut în drept, că *tot ce legea nu oprește, permite*.

Art. 144 din Codul penal român este extras din art. 177 al Codului penal frances; însă legiuitorul nostru nu a împlinit șirul logic de idei ce stă scris în codicele penale francese. Art. 177 frances e pus în directă corelație cu art. 179 din același cod. Astfel că, pe cînd art. 177 pedepsește pe orice funcționar care va primi mită, art. 179 nu scutește de pedeapsă nici pe cel ce va da mita.

În codul nostru penal nu este însă introdus și art. 179 din codul frances, ci numai art. 177. Prin urmare legiuitorul nostru, *neoprinind darea mitelor, permite oricui a da mită*.

Omissionea art. 179 frances din codul nostru penal contribuie direct a facilita mituiala și a corupe pe funcționari.

Virtutea cea mai încercată poate cădea prin ispită.

Cînd cineva știe că-l este permis a face promisiuni și a da nedepsit daruri, pentru a obține o soluție favorabilă într-o afacere oarecare, acela nu se sîiește a se adresa oricărui demnitar, cu orice soi de propuneri și promisiuni.

Așa dar, art. 177 frances, introdus izolat în codul nostru penal, fără articolul său corelativ, este un non-sens.

Cum, codul nostru penal oprește pe de o parte *luarea mitelor*, iar, pe de alta, *permite oricui a da mită* ?!

Cum se conciliază oare aceste două principii ?

Cînd e vorba de maltratare, legea pedepsește pe cel ce dă bătaie nu pe cel ce o primește. Această legiuire este dreaptă, este morală, pentru că lovește pe adevăratul autor al delictului; fără bătăuși n'ar exista delict de bătaie.

Astfel că în aceeași logică, trebuie privit și delictul de mituire.

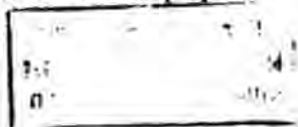
Cum, un individ dezbrăcat de orice scrupul, care, pentru a-și face un interes în paguba adevărului și a dreptății, își permite să atragă în prăpastia dezonoarei pe un nenorocit funcționar, trebuie scutit de pedeapsă, și trebuie pedepsit numai acel nenorocit funcționar care, lup-tînd de multe ori între sentimentul datoriei și ispita de a-și vedea îndulcită miseria, sflrșește prin a cădea în cursa ce i s'a întins ?

Dar, între cel ce dă, și între cel ce primește, care e autorul delictului ?

Conștiința ni răspunde, fără nicio șovăire, că adevăratul autor este acela ce dă mită, nu acela ce o primește, pentru că fără corupători n'ar exista corupție.

Cum se face dar că legiuitorul nostru, tocmai pe el l-a apărut de pedeapsă ?

Omissionea art. 179 frances din codul nostru, pune într-o tristă poziție reputația legiuitorului, iar severitatea, cit și mai ales inegalitatea aplicației ce i se face la art. 144 îl face cu totul impropriu.

Să ne explicăm :

Care era educația noastră din trecut, relativ la delictul de mituire ?

Pe la începutul secolului al XIX-lea, în lipsă de altă legislație, Guvernul din Moldova adopta în mod oficial dispozițiile legilor împărătești, adunate în colecția manuală de Logofătul Andronachi Donici.

În această colecție, la pagina 3 găsim următorul paragraf :

«Judecătorul să nu primească peșcheș decît un puțin lucru care este spre mîncare sau spre băutură.»

Iată dar că găsim cărarea cea mică a delictului de mituire consacrată oficial chiar într'o legiuire !

Așa dar, fiindcă impricinații puteau da peșcheșuri judecătorilor în mîncare sau în băutură, și fiindcă impricinații se găseau în imposibilitate să cunoască gustul judecătorilor în mîncare și în băutură, ei îl transformară în bani.

Credem că măsura era cit se poate de potrivită, pentru că în felul acesta impricinații scăpați de greutatea alegerii felului de mîncare și de băutură ce plăcea fiecărui judecător.

Deci peșcheșul din legislația veche nu e alta decît mita din legislația nouă.

Supt legislația veche însă multe generații și-au făcut educația, și prin urmare și obiceiul de a se da și a primi peșcheșuri (mită) s'a transmis și s'a întipit adînc în obiceiul nostru.

Dacă de la dispozițiunile legilor împărătești trecem la Codul penal al Moldovei, care a fost în vigoare pînă la introducerea noului Cod, vedem că mituirile figurau în cadrul contravențiilor.

Art. 183 din Codul penal al Moldovei, enumerînd pedepsele statornicite de legiuitor, începea cu pedeapsa afflictivă și sfîrșia cu globirea la cutia milelor.

Art. 202 și 204 din același Cod, ocupîndu-se de pedepsele la care puteau fi supuși vinovații dovediți că au primit mită, statornicia ca mita primită să se plătească îndoit și să se dea la cutia milelor.

Alti, și nimic mai mult.

Trebuie să mărturisim că tranzițiunea urmată între legile împărătești, care permiteau luarea mitelor, și Codul penal al Moldovei, care pedepsea luarea mitelor ca simplă globire, a fost o legiuire echitabilă. Să nu se creadă că avîntul ce și-a luat țara în dezvoltare ei a avut de efect și ridicarea morală a funcționarului român ; nu, starea morală a rămas aceeași ca la începutul secolului al XIX-lea.

Cu puține excepții — de la cel mai înalt funcționar pînă la cel mai mic — corupția există, și cu toate acestea art. 144 nu se aplică decît la cel mic și fără putere, nu și la cel mare și puternic, cari trec neobservați pe supț arcul decorativ al acestui articol !

În adevăr, cînd de la un mic funcționar care primește francul — constrîns poate la această înjosire de miseria ce-l încunjură — te uiți la cel mare și puternic, cari primesc zece și sute de mii de lei — fără ca miseria să-l împingă la aceasta ; cînd vezi că micul funcționar care a primit francul, este urmărit, prins și tîrit între haionete, ținut cu alții în prevenție și în sfîrșit condamnat la trei ani închisoare — așa, zisă corectivă ! —, la pierderea dreptului la pensie, la pierderea dreptului de a mai ocupa funcțiunile publice în toată viața lui, și redus

la eterna rușine de a țiri în noroiul infamiei o familie de inocenți; cînd vezi că înălții funcționari cari au primit zeci și sute de mii de lei — sînt onorați, laudați, bine primiți, bine văzuți, salutați pînă la pămînt de acei cari cu o zi mai înainte au trimis la închisoare pe micul funcționar, — atunci, de ești drept și înzestrat cu un temperament blind, plîngi de scîrbă, îți îmbraci sufletul în doliu, și aștepti cu resignare sfîrșitul zilelor tale pentru a părăsi o societate atît de cînică, atît de coruptă și atît de odioasă, iar, de ești tot atît de drept, însă dotat cu un temperament mai sangvin, parcă-ți vine să lovești în dreapta și în stînga, pentru a pedepsi o societate în care adevărații hoți și criminali sînt onorați și se tolănesc, prin saloane, pe cînd cei slabi de înger zac și mor prin temnițe!..

De la descrierea acestor reale constatări, trecem la alta cu care sfîrșim.

Egalitate înaintea legii!

Acest înălțător principiu a apărut în anul 1856 pe orizontul țerii noastre, pînă atunci înourat de privilegiu. Prin Constituția din 1866 el primi dezvoltarea cea mai largă. Toate privilegiile, toate boierii, toate titlurile de nobletă — zice Constituția — fiind abrogate, Românii, fără nicio deosebire, devin egali înaintea legii.

O! cît de sublimă este această dispoziție din Constituție, și cît e de departe a fi azi o realitate în practica de toate zilele!

Principiul egalității înaintea legii este iluzoriu, spre a nu zice: o minciună.

Pe masa Justiției noastre ard două focuri invisibile:

Unul — focul vestalelor nouă — în care se aruncă spre a se mistui toate familiile puternicilor și protejaților, precum și a celor mulți, foarte mulți parasiți cari, ascunși și adăpostiți supt haina inviolabilității ce li-o dă poziția și profesia ce-o exercită, trăiesc din traficarea și exploatarea celor mici, naivi și nenorociți, pe a căror ruină și durere își făuresc situații și averi incalculabile.

Altul — focul gheenei — în care se aruncă cei mici, naivi, săraci și cei lipsiți de protecție.

O! egalitate înaintea legii, tu nu ești decît un vis!..

Delictul de mituire, ca și toate dispozițiunile din Codul nostru penal, sînt strîns legate de principiul egalității tuturor înaintea legii, căci legea nu poate fi atît de barbară ca să lovească pe unii pentru o faptă, iar pe alții, tot pentru aceeași faptă să-i apere de pedeapsă. Toți ori nici unul!

ALBERT A. ALBULESCU.

DIN BUCUREȘTI.

La cabina telefonică de aici se petrec lucruri foarte ne la locul lor. Funcționarul * — în special — e din cale-afară de binevoitor și de supus față de toți Jidanii cari se duc zilnic la telefon, — și poate n'ar fi chiar atît de mare lucru, căci Jidanii li fac la toți cinste: plătiindu-li o bere, un pachet de țigări și altele — dacă nu s'ar purta revoltător de necuviincios cu toți Românii cari sînt nevoiți să meargă la cabina centralei telefonice din Capitala României!..

Fără să mă gîndesc, am asistat Dumineca trecută, într'o sală publică, la una dintre cele mai desăvîrșite opere de plîngărire și de imoralizare a neamului românesc din Capitala țerii — și chiar din întreaga țară. Treceam pe Strada Carol. Doi școlari de la Sf. Sava chemau pe un al treilea de peste drum, la o șezătoare literară-musicală. Curios de o asemenea veste nouă și neavînd nicio grabă, m'am luat după ei. Am intrat împreună, după ce am plătit garderoba — în folosul societății — într'o sală publică, zisă «Aurora», de pe Calea Moșilor. Lume, era multă, foarte multă, însă numai tineret: fete și băieți — liceieni mulți — cari vorbeau zgomotos și trivial, și cei mai mulți — doi cite doi — șopteau în taină, rîzînd dese ori în hohote...

Un domn cu barbă foarte blondă — după toate aparențele, Jidan, — a început să povestească tineretului, care-l asculta cu lăcomie, despre foloasele unui biuroș «coarecare» numit «Post-Resant», dînd foarte multe amănunte și citînd «casuri»... pe care, cu toată părerea de rău, nu le pot reproduce aici, și care m'au îngrozit prin tendința și roadele lor, prea evidente, de demoralizare și desfrîu...

Au urmat apoi cîțiva tineri, recitînd cîteva monoloage, pe care nu mă îndoiesc că poliția cea mai indulgentă nu le-ar putea lăsa să fie cetite într'o sală publică, la o șezătoare literară, unor băieți și unor fete din lumea orașelor mari.

Pe scenă erau trei Jidanî mai tineri, îmbrăcați în costumul național..., și doi elevi din cursul superior de la liceul Sf. Sava...

Dar... să mă credeți, aceasta nu e decît o mică parte. Și vom da în curînd vești mai multe și mai amănunțite.

Interesîndu-mă, la ieșire, mi s'a spus că era una dintre obișnuitele șezători ale societății «Duminica».

N. NICOARĂ.

CĂLUGĂRIȚE INFIRMIERE.

Este surprinzător felul răpede, cu care se aprobă la noi unele opinii, clad sînt privite numai dintr'un singur punct de vedere. Toate ziarele au fost unanime în a aplauda ideia d-lui D. Samarian, de înlocuirea infirmierelor din spitale prin călugărițele mănăstirilor noastre. Nimic mai firesc și mai rațional! Dacă socotim viața monahală ca o trîndăvie, cum se și presintă, nimic mai frumos decît să recomandăm munca în loc de bugetul Cultelor. Dar lucrul se presintă mult mai complicat.

D. D. Samarian probabil că s'a întors de curînd din străinătate, unde de sigur că a fost izbit de grija și devotamentul ce pun călugărițele catolice în căutarea bolnavilor. Noi înșine — la noi în țară —, am avut ocazia să apreciem actele de generositate ale acestor femei pioase. Dar a cere astfel de lucru de la călugări și călugărițele noastre este a nu fi pătruns cineva de ce însemnează călugăria în Biserica orientală și de enorma diferență între aceasta și aceia din lumea catolică. Pe cînd la cei din urmă călugăria este sacrificarea insului pentru Dumnezeu și binele omenirii, la noi este jertfirea omului către divinitate, este purificarea omului prin post și rugăciune, și toate

acestea în afară de ochii perfiți ai oamenilor, în singurătate. Depărtarea de societate, este o condiție sine qualitate, de non a monahiei.

De aceia la călugări și călugărițele noastre nu veți vedea acte de generozitate, acte de iubirea aproapelui, de oare ce, cum am spus, pasivismul monahal oriental are cu totul alt spirit. El este cu totul platonice.

Dar să admitem ideea bună a d-lui dr. Samarian și să înpoporăm spitalele Eforiei și ale Statului cu monahe-infirmerie. Știți ce se cheamă infirmeria la un spital, fie și al Eforiei? E o simplă «servitoare», care, alături de așa-numitele ajutoare-rindăsoice (destinate pentru lucrul greu), fac toate cele. Transportați aici pe călugărițele noastre, înapoiate ca cerebralitate, lipsite de atașament și agilitate, puneți-le la lucru, executați-le, și veniți peste un an să culegeți rodul reformei. În afară de faptul depărtării de mănăstire (mi se pare că ați călcat canonul) dar, cu mănăstirile, și morala a suferit grele înfringeri. Peste un an, nu știu dacă aceste servitoare vor mai zice că sînt călugărițe și dacă cele mai tinerele, turburate de lume, nu vor părăsi rasa pentru viața cea zglobie. Aceasta, în cazul cînd vor dezvolta aptitudinile — fapt pe care-l pun la îndoială. De călugărițele bătrîne nu mai vorbesc, — ele au nevoie a fi îngrijite.

Dacă nu putem scoate călugării din mănăstiri fără a altera principiul monahismului român, atunci să-i lăsăm acolo, dar să li dăm de lucru. Și atunci mi-am adus aminte de ideea unui alt doctor, care propunea transformarea mănăstirilor, cel puțin a unora, în sanatorii și, în special, de tuberculoși. Atunci călugării și măicuțele își vor împărți timpul lor între rugăciune (vor mai prescurta din ea poate!) și între îngrijirea tuberculoșilor, aceste victime ale societății.

DIN VALEA STILPENILOR.

STATUA LUI CUZA-VODĂ.

După o lungă amorfie de 40 de ani, în care lingușirea a ținut loc de iubire, în care slugărnicia a înlocuit inteligența, iar lășitatea a înlăturat energia și patriotismul, după 40 de ani, se ridică în Țara Românească o nouă generație, care nu vrea să se sprijine în toată acțiunea ei decît pe conștiința națională a poporului.

È un fapt pe care nu-l poate contesta nimeni azi, după cum noi întreaga țară recunoaștem cu entuziasm că desăvîrșirea noastră civică ni-a venit de la acei doi profesori universitari cari au străbătut cu mintea lor prin rostul zilelor de mine, care, pentru cinstea viitorului nostru, nu pot fi decît zile de adevăr, de progres și de rededeptare.

Serbările de la Iași, au adăos încă o verigă, lanțului de activitate a tinerimii. Societatea studențească «Solidaritatea», aceia care din întăiul moment al reorganizării ei, a urmat cu credință și cu cinste politica naționalistă-democratică, și numai pe ea, s'a manifestat și în aceste serbări, iar cuvîntările foștilor tovarăși de luptă Ionescu — Darzeu, Rang, Stoenscu, Irim etc., au dovedit că aceia ce am zis și ce am făcut noi, la rîndul nostru, nu era numai rezultatul unei clipe de entuziasm, ci o fermă convingere, pornită din dorința atingerii unui ideal de măreție pentru poporul din care sîntem mîndri că facem parte.

Cînd cei din colibele politice ce se dărtmă, dispărîndu-li pe fiecare zi încrederea

opinie publice, fără de care de astăzi nu se va mai putea guverna, vin în deplin acord să propună înălțarea în lași a statuii Unirii, întreaga tinerime se ridică și-și dă cuvântul că nu va mai permite ca acea statuie să se ridice în Piața Unirii; acolo e locul statuiei lui Vodă-Cuza, pe care o va ridica poporul prin colecta națională.

Să-și înfrineze dar politicienii zelul pripit și lingușirea meschină, să se oprească la timp și să nu împingă lucrurile acolo, unde nici nu-și pot da seamă că pot să ajungă. D. deputat N. Iorga a deschis o listă de subscripție; până într'un an-doi, se vor fi adunat banii necesari statuiei lui Vodă-Cuza, și atunci se va ști că, după 40 de ani de tăgăduire a unui mare adevăr, adevărul a învins, poporul s'a redșteptat și primul gest a fost acela de a immortaliza în bronz chipul celui d'întăiu Domnitor al Principatelor-Unite, Domnitorul celor mici ca și al celor mari, și că numai prin el s'a putut clădi, mult-pușoiul cr-l avem astăzi.

Un grup de tineri am deschis și noi o subscripție printre membrii coloniei romine din Paris: până acum n'a fost nimic care să ni aducă cea mai mică nuanță de îndoială în speranța izbăvii cauzei noastre. — G. V. MĂCĂRESCU.

Jidani în munții Sucevei.

Munții Sucevei, cu pădurile lor seculare de brazi, cu frumoasa vale a Bistriței, pe care sînt așezate mindrele sate: Borca, Broșteni, Crucea și Dornele, sînt înțesați de Evrei.

Așa în Broșteni și Borca peste 20 de familii jidovești, în Crucea (din fericire) una singură, iar în Dorne nu le mai poți număra, parcă te-ai afla într'un al doilea Folticeni.

Sau așezat aici peste bieții muntent, căci îi știu ei cît de primitori și buni la inimă sînt.

Cauza așezării lor?

Iată'o:

Jidani transportă plute foarte multe în timpul verii; ieau păduri spre tăiere; deschid circume pentru a ne îmbăta cu rachiul lor jidovesc; țin dușeni pentru a-ți da drept la cîntar și marfa cum vor ști ei mai bună; fac negustorii de vite, unt, brînză, lapte, înșelînd cîte puțin pe bieții oameni; caută prin toate mijloacele și pe toate cărările a face concurență și a pune piedeci tuturor întreprinderilor românești, care li-ar aduce pagubă lor; într'un cuvînt fac și ce nu-ți pofteste inima. Mai mult încă, acești lăstari ai lui Iuda au prins rădăcini temeinice între noi muntenii. E foarte greu să-i urnești.

Așa, Jidănașul Nuta Ițic, din Crucea, fiind dat afară din casa Administrației, unde apoi s'a așezat o sucursală a Cooperativei din Broșteni, și-a închiriat o casă în sat, și acum, cu autorizația Consiliului comunal, merge înainte cu prăvălia, făcînd concurență Cooperativei românești. Și nu e de mirat, căci, dacă legea oprește a sta Jidani în comunele rurale, ei pot avea autorizație din partea comunei, — și ca să o capete al nostru servește cu de toate pe cei din capul comunei, fie cu sania, cu cal, sau fără cal, fie dînd unele articole de prăvălie cu un preț mai jos, chiar pierzînd, și multe alte îndatoriri, numai și numai pentru a sta în spinarea Crucenilor; căci la Cruce, — pentru el, — e apa foarte dulce. Ba încă mai astă vară atrăsese pe cîțiva Romîni în partea lui, spre a-l iscăli o jalbă și a o prezenta d-lui Basset, administrator-general al moșiilor Regelui: se spunea că oamenii se îm-

pacă foarte bine cu el, și e păcat a-l zvirli, cu copiii, și că e bine a sta înaintea. Din fericire, jalba a fost ruptă, în fața d-lui Basset, de bătrînul Gh. Prahua, deschizîndu-li ochii celorlalți, zicînd că nouă ni trebuie negustori romîni în satul nostru românesc: în urmă, Jidanul fu îndepărtat, dar de tot, credeți? Nu, ci numai din casa Administrației cu vre-o sută de metri mai departe. Iată dar o dovadă că a prins rădăcinii temeinice, și nu-l urnești nici cu cioflincul tras de patru boi. Causa? Propteaua din spatele lui, venită din capul comunel, și ajutorul celor ce-l incurajează.

Acum vine Dorna la rînd. Aici, avem iute alți doi Jidani, cari țin crișme. Să mai zicem că legea monopolului băuturilor spirtoase oprește pe străinul de a deschide circiume la sate?

Orî se vede că Dornele nu intră supt stăpînirea legiuirilor nouă, sau nu sînt în Țara noastră Românească. Și e de crezut că nu-s în Țara Românească, căci aici medic de plasă avem un Jidanaș, anume Marcovici, și toți «bierii» cei mari sînt Jidani. Negustorii de plute toți, absolut, Jidani, afară de un singur romîni, C. Vasiliu. Patru dugheni jidovești. Ni mai trebuie și un rabin jidovesc, și iată «republica Dornei» transformată în «Palestina jidovească». Halal să ni fie! Dulce țară, cu adevărate sate românești. Și, azi, Jidanii sînt foarte obraznici: ian zi-li ceva, că te batjocuresc de nu faci nicio ceapă degerată. Și li dau dreptate, căci sînt în republica palestiniană a Dornei. Nu vei auzi, la primul pas și cit țin Dornele, din Neagra-Sarului și până în Chei, de cit «ol vei, ia, nain, faryuz», și nu vei mirosi aier curat de brad, ci usturoi jidovesc. Pe aceștia, cit e vremea și pămîntul, nu-i mai scoți de aici. Căci am văzut o prietenie mare între ai noștri și ai lor. Prin urmare încă o dovadă de temelie jidovească la Munte.

În Broșteni și Borca vei întîlni pe Jidani mai modești mai cuviințoși și mai cu șmicherie, umblînd cu fereală după gheșeft. Aici, avem un cizmar jidan, un croitor jidan, doi lipscani jidani, tinichigiu jidan, șese dugheni jidovești și un antreprenor de otel jidan. Afară de mulți alți cari mai stau în sate și se ocupă cu comerțul ambulant.

Aceștia însă nu fac atîta gheșeft pe față, și nici atîta pe ascuns, căci se tem de învățătorii, cari sînt cit se poate de energici, și cu drag țin și sfătuiesc în toate împrejurările pe țeran. Așa încît, dacă nu te poate înșela cu 10 kgr. mai puțin la suta de kgr., te înșeală măcar cu 1 kgr. la 10 kgr. Dar, spre marea noastră fericire, și a lor nenorocire, Cooperativa de consum din Broșteni și vre-o doi-trei negustori romîni din Borca și Mădeiu li-au venit de hac, luîndu-li clienții și rămîndu-li numai tarabele încărcate cu cutii de tinichea de cînd Pietrele Doamnei. Cu toate acestea, nu se urnesc din loc. Nici se clintesc... O altă dovadă că se țin zdravăn de tortile Grințesului și ale Borcii.

De aici se vede, dar, că Jidanii stau în țara noastră ca într'a lor, stricînd organismul economic românesc, corupînd și înșelînd pe bieții munteni, — căci aceasta li este devisa lor.

Ne întrebăm: Cînd și cum vom scăpa noi oare de acești paraziți, cari nu se mulțămesc cu traiul prin țurgurile noastre, ci vin și se așează și aici la munte, până în cele mai ascunse cătune? Vom ajunge oare să respirăm numai noi Romînii, și să nu vezi picior de Jidan prin sate? Nu cred, de va ținea «domnia legilor» tot așa, — căci sîntem

și azi în țara lui Mochi, și nici de cum într'a noastră proprie. Dar iar mă întorc și mă gîndesc, de vom fi noi cu inimă curată, patriotism și cu dragoste de muncă, numai prin noi înșine vom scăpa de urgia Iidovilor din țara noastră românească.

Să nu-l încurajăm cu nimic, să nu li dăm nimic, și vom fi scăpați.

Să sperăm că vor veni timpuri mai bune pentru noi Romîni din fundăturile munților, unde nu te întreabă nimeni cum trăiești, de ești sănătos ori bolnav, ci sîntem cu toatele în urmă, în știrea Celui de Sus.

Cu nădejdea în Dumnezeu, vom merge însă înainte!

UN OM DE BINE.

NEDREPTATE JUDECĂTOREASCĂ.

Printre multele greșeli de procedură, neajunsuri, lacune și neprecisiuni din legea d-lui T. Stelian, ce a fost arătate de diferite ziare, astăzi avem ocașia să constatăm încă o confușiune din legea judecătorilor de ocoale, făcută cu scopul de a ocroti pe țeranii, dar eroarea se întoarce în contra țeranilor, pe cari d-l Ministru a vrut să-l ocrotească.

Confușiunea de care vorbim este produsă de art. 104 din noua lege a judecătorilor de ocoale. Acest articol arată că apelul contra cărților de judecată se declară la grefa judecătoriei, care a pronunțat cartea, la tribunalul județului său la secretariul comunal. Art. 104 nu prevede însă în mod expres că apelul se poate adresa și direct judecătorului, cum se făcea în practică până la punerea în aplicare a noii legi. Din cauza acestei regretabile lacune a legii multe tribunale din țară răsping ca rău introduse apelurile adresate direct judecătorului de ocol respectiv. La Rîmnicu-Sărat acest procedeu se practică de mult; numai în ziua de 17 Ianuar au fost respinse 32 de apeluri pentru acest motiv.

Aceasta este o nedreptate strigătoare la cer. Să fi văzut d. Ministru pe acești nenorociți de țeranii blestemindu-și soarta, și plingindu-se de felul cum se dă justiția în această țară! Acești țeranii au fost, la judecătoria, condamnați în lipsă, pentru diferite delictе și infracțiuni ce nu le-au săvîrșit niciodată.

Este drept că acești țeranii să rămîie definitiv condamnați la luni și chiar unul său doi ani pușcărie fără să aibă dreptul de a se apăra, de a se justifica?

Dar, pentru numele lui Dumnezeu, ce fel de dreptate e asta, ce fel de faoare și ocrotire s'a acordat țeranilor, pe cari-i iubim atît de mult?

Nu crede d. ministru că este timpul să se iea măsuri urgente spre a se remedia acest rău? — N. D.

DIN VREMEA LUI CUZA-VODA.

SFĂRIMAREA ALEGERII LA DIVANUL AD-HOC DIN MOLDOVA.

Un ofițer ni scrie:

În timpul, de dureroasă amintire, al răscoalelor din primăvara anului 1907, am fost dat, cu 25 de soldați din plutonul meu, la castelul familiei Bogdan din Gădintți, jud. Roman, spre a-l păzi.

Aici am avut onoarea a cunoaște pe d-na Docan, soția lui Nicolae Docan, vărul Domnitorului Alexandru Ioan I-iu Cuza, care mi-a po-

vestit multe din această Domnie. Ele confirmă cele spuse de d. căpitan Doxachii Ioanovici în «Neamul Românesc», n-r. 145, din 5 Decembrie a. c.

Dar nu despre aceasta vreați a vorbi. Doamna Docan, în convoierile asupra Domniei lui Alexandru Cuza, venind vorba despre alegerile făcute de Caimacamul Vogoride, despre protestările boierilor unioniști în contra lor către Victor Place, consulul Franciei la Iași, și-a adus aminte de o hirtiuță.

V'o trimet prin această scrisoare.

Iată telegrama lui Talleyrand, delegatul frances la București, lui Place :

Bukarest, 28 Juillet.

Baron Talleyrand à Mr. Place, Consul de France à Iassy.

Bonne nouvelles!

Paris m'a autorisé à protester. Je le ferai demain, d'accord avec mes collègues. Après la séance une estafette portera aux trois consuls l'ordre d'en informer le Caimacam.

Thouvenel a reçu l'ordre d'obtenir absolument l'annulation des élections, Communiquez!

Adecă :

București, 28 Iulie.

Baronul Talleyrand d-lui Place, consul al Franciei la Iași.

Veste bună!

Parisul m'a autorizat să protest. Voiu face-o mint, în unire cu colegii mei. După ședință, o ștafetă va aduce celor trei consuli ordinul de a informa pe Caimacam.

Thouvenel [ambasador la Constantinopol] a primit ordin de a obține absolut anularea alegerilor. Comunicați!

N. B. Acum când Unirea și Cuza-Vodă au ajuns în discuție, mi-aduc aminte că d-na Docan mi-a spus că posedă corespondența toată dintre Cuza și Nicolai Docan, și dintre Cuza și ceilalți bărbați ce-l incunjurau. O spun aceasta pentru că e bine, cred, ca această corespondență, care ar aduce atîta lumină tocmai asupra unor acuzații ce i se aduc lui Cuza-Vodă, să nu stea ascunsă în vre-o ladă. Prin un mod sau altul s'ar putea, cred, ca acca corespondență să ajungă de folos.

O.

DIN CĂIUȚ.

Tîrgușorul Căiuț este în majoritate împoporat cu Jidanii, cari sînt conduși, în afacerile lor murdare, de doi Ovreiași, anume: unul Leon Stern, care, după cite am auzit pe larg, s'a sustras de la serviciul militar. Dar are și altele, la debitul lui pe care cu timpul le vom publică. Altul e Aron Segall, falit de anul trecut, actualmente procuristul soției sale Ana Zlotta, care cumpărînd portofoliul falimentului lui, își urmează comerțul mai departe, cu succes.

Acești doi Jidănași acum de curînd au făcut următoarea ispravă.

David Grünberg, de felul lui, negustor de manufactură, băcănie etc., de prin August anul trecut începuse s'o cam scalde cu «nistoria»: era pe dric, cum zicem noi.

Banda neagră a Căiuțului i-a venit în ajutor, și șefii ei, adecă: Leon Stern și Aron Segall li propun tot felul de combinații lui David Grünberg; numai decît David Grünberg comandă uu vagon de făină de grîu de la Iași, fierărie, oglinzi, manufactură, etc.

Această marfă însă nici n'a intrat în dugheana lui, ci s'a distribuit astfel: treizeci de saci cu făină la Aron Segall, șeptezeci de saci cu făină la Leon Stern, iar fierăria la Aron Segall și alții, manufactură la Tulca Weisbuch, etc. Toate acestea le-a vîndut cu 60 de lei suta, după valoarea facturii.

Pasivul lui este de peste 25.000 de lei.

Până acum i s'a făcut inventariu. Imobilul și l-a vîndut cu două luni exact înainte de a da faliment.

Cerem deci cu insistență să se ia măsurile cele mai riguroase, căci acest fel de negustori ni-au compromis și ni compromit țara pe tărîmul comerțului. Dorim să vedem ce hotărăște d. judecător-sindic în privința premeditării falimentului, și a înstreinării imobilului înainte de faliment, cu cei doi complici, Aron și Leon. Dacă s'ar cerceta de aproape această afacere de *bancrută frauduloasă*, s'ar vedea că este bine dovedită, asemenea și chestia de complicitate, și n'ar strica celor trei negustori să stea cîtva timp la «răcoare».

Cele ce am scris, le susțin și, la trebuință, voi dovedi. — TROTUȘUL.

Serbările de la 24 Ianuar în localitățile României.

Comuna Costache Negri (Mînjina). Ziua de 24 Ianuar s'a serbat cu o deosebită solemnitate.

Din inițiativa d-lor I. Gh. Popa și I. G. Beldie, învățătorii în comuna Călmățui, județul Tecuci, și în urma înțelegerii avute cu învățătorii din comunele Mînjina, Cudalbi, Grivița, Pechea, Cuza-Vodă, etc., și a autorităților administrative respective, în frunte cu d-l A. Lascarov, administratorul plășii Pechea, s'a format un adevărat pelerinaj la casele nemuritorului Costachi Negri.

Se găsesc și acum bătrîni în sat, cari spun cum se adunau acolo boierii ca M. Kogălniceanu, Hurmuzachi și alți prieteni de-ai lui C. Negri, cari, supt cuvînt de petreceri la țară cu botezuri și cununii, se întîlniau, deliberau chestia Unirii, pe cînd oamenii din sat erau de pază pe la uși, pentru a li da de știre, cînd ar veni oamenii Stăpînirii.

Așa dar serbarea Unirii a avut o deosebită însemnătate, căci aici a fost focarul, de unde a pornit ideea de Unire a amînduror Principatelor.

La oarele 2, în această zi de amintire, peste o mie de locuitori, de prin comunele notate mai sus, în frunte cu învățătorii și autoritățile s'au adunat la Mînjina în casele aceluia care a luptat o viață întreagă, pentru binele neamului românesc.

S'a oficiat un parastas pentru cel ce a stăruit la Unirea Principatelor. — B.

* La 2 Februar s'a dat un frumos teatru-bal, în localul școlii din Cudalbi, din inițiativa d-lor M. C. Ionescu și Gh. Tb. Mihai, învățători, și cu concursul celorlalți d-ni învățători, supt patronajul d-lui prefect al județului Covurlui.

Era pentru o scenă de teatru, care s'a și făcut, și pentru ajutarea copiilor săraci.

Rezultatul a fost frumos. — MTON.

Roman. Începutul serbării s'a făcut prin retragerea cu torțe a trupelor de infanterie și artilerie în seara de 23 Ianuar. Apoi, în dimineața de 24, Te-Deum la Episcopie, după care a urmat un discurs al d-lui V. Dornescu, martur ocular al Unirii, care a povestit amintiri frumoase despre luptele ce se dădeau în acel timp între boierii Romanului. Musica a cântat Hora Unirii, și s'a întins o horă mare în mijlocul Pieții Precista-Mare. După aceasta, defilarea tuturor școlilor cu profesorii lor, cu toate corporațiile și armata.

După amiazi o însușețită conferință a d-lui profesor Apostol despre Cuza-Vodă, în sala Teatrului. Seara iarăși retragere cu torțe; «Deșteaptă-te Române» și «Hora Unirii» cântate de elevii Școlii de Agricultură și Gimnasiu pe tot parcursul de la Divisie la Primărie.

La 25, pelerinaj la mormintul lui Alecsandri. — C. N.

Sinaia. Aniversara a 50 de ani de la «Unirea Principatelor» s'a serbat și în orașul nostru cu toată cinstea cuvenită.

La oarele 8 de dimineața elevii școlilor și membrii tuturor corporațiilor s'a adunat la «Casa națională», de unde au pornit spre mănăstire. Aici s'a oficiat cuvenita rugăciune. Părintele Varsanofie rostește, în biserică, câteva cuvinte despre mărețul act al Unirii.

Se formează apoi un frumos cortegiu: preoții și monahii sfintei mănăstiri, elevii școlilor, Liga Culturală, societatea comercianților, corporația meseriașilor, societatea de binefacere «Virful cu dor», reuniunea germană, poporul. Cortegiul trece pe Bulevardul Ghica, oprindu-se în dreptul Pieții Vechi.

Aici, d. G. Manolescu, primarul orașului, rostește câteva cuvinte asupra Unirii, făgăduind că va schimba numele pieții în acel de «Piața Unirii».

Cortegiul străbate orașul întreg, până în cătunul Izvor. Aici la școală vorbește preotul G. Teodorescu, în numele Ligei și d. Gh. Mateescu, în numele comercianților. Elevii școlii joacă piesa «Moș Ion Roată».

La oarele 3 a fost a doua serbare, în sala Oppler, serbare dată de școala «Carmen Sylva».

Aici au cuvântat d-nii: Stănescu-Delar, directorul școlii, Mugur, institutor, N. Miculescu, licențiat în drept și Gh. Mateescu.

S'a cerut, ca și numele celei de a doua piețe a orașului, Piața Nouă, să se schimbe în «Piața Cuza-Vodă». D. primar făgăduiește.

Serbarea s'a sfârșit cu «Unirea Principatelor», piesă jucată de elevi. — G.

DIN CENTRELE ROMÂNIEI.

Ploiești. Cunoscuta Academie populară — dar care era atât de puțin populară și poporată — a răposat. Și e mai bine așa. Ajunsesse o oficiină de unde se debitau cele mai nesăbuite monstruosități, de unde politicianii, cărora li se zice pe toate cărările «pungaș», perorau bietutul public indulgent despre «cinste» și «patriotism desinteresat».

De la tribuna ei, s'a auzit expresiile unui avocat mediocre și agent electoral tachist: «Flota Rusească trece... (aici onoralitul conferențiar stătu un moment la indoială) da, trece Gibraltarul și prin fața tunurilor Constantinopolului, intră în Marea Egee». Și: «După mine, d-lor, slidind pe toți istoricii susțin că Napoleon a fost un mare general, dar cel mai prost diplomat».

Nu-mi pare de loc rău de «răposata» Academie. Se transformase — în ultimul timp — într'o instituție tachistă, cu conferențiarî recrutați — afară de un singur cas — din acea tagmă a «drojdiilor». Maril rabinî din București își anunțau conferințele, pe care apoi nu le țineau; veniturile ei — căci avea — n'a au lăsat urmă de folos.

* La conferința galantului domn Ovid Densușianu, lume puțină de tot, în raport direct cu calitatea conferinței. În sală, desaprobări atunci cind d. Densușianu — cel ce vrea să fie promotorul unei nouă direcții literare — caută să persifleze sănătosul curent literar inaugurat de «Sămănătorul» din alte timpuri. Publicul a rămas tot cu vechile lui concepții despre Goșca și Sadoveanu, așa încît conferința a avut un rezultat nul.

* Diverse zvonuri circulă prin oraș, relativ la felul cum sînt educate în Institutul Diaconeselor de aici fetele de străini și de Romîni (autorisația d lui Vlădescu, ministru de tristă amintire). Li se spune — pretind L. ni — fetelor să se rușineze de numele «Romîn»; sîntem arătați ca descendenții tilharilor Craiului Laslău, iar Ștefan-cel-Mare, ca un «brigand» ce cutreiera țerile vecine în dorința-i sălbatecă de a vedea curgînd sînge nevinovat.

O anchetă ar putea scoate multe, multe de tot la iveală.

* La 26 Februar, conferința deputatului liberal-tinăr Ionescu-Quintus, despre Cuza-Vodă. Venitul, în folosul fondului «Cuza-Vodă».

Nu mai pot fi ținute supt samovolnicia muscălească de la centru conștiințele tinere și cinstite, nu! — AL. PLOIEȘTEANU.

Toate notițele neiscălite sînt de N. Iorga.

I. DIN ȚARĂ.

Eveii noștri.

«Adivor» recomandă cetitorilor o carte de medicină din acelea care mai au și un oarecare farmec scandalos, — insistînd asupra faptului că autorul tratează pe larg și despre circumcisiune.

* Ce e cu Soenblum din Iași, care, în fruntea unui birou de informații comerciale, ne-a batjocurit, supt toate raporturile — și ca o țară imorală — într'un raport către Ministeriul de Comerț al Franciei?

* Din revista «Comerț și Contabilitate» :

«Cetim în «Bursa» că Banca de Credit Român a autorizat cu depline puteri pe d-nii : Fried-ich Abels, Moritz S. Atias, Adolf Eernhardt, Norbert Ehrenstein, Leopold Fischl, Ignatz Hornik, Mayer Katz, Oskar Kaufmann, Sigmund Oberbreit și Herbert Plenk a semna firma socială și a reprezenta cu depline puteri Societatea.

Curios și trist este că «Creditul Român» nu a găsit în țara noastră un singur Român căruia să-i dea puterea de a semna pentru acea bancă !»

Partidele noastre.

D. Bădărău definește anul trecut de luptă tachistă :

«Un an de rosătură în falsitate.»

...Așteptînd — cu cit dor ! — ațiția anî de «rosătură în realitate !»

Felurite.

E vorba la Iași de o foaie catolică, în fruntea căreia să stea episcopul — dar în Apel se zice «arhiepiscopul-episcopul» (deci Mitropolit ?) Camilli.

Noi avem legea noastră veche și națională și purtăm alte griji decît acia de a ni mintui sufletul prin *filioque*.

Sufletul românesc prin fapte bune naționale se poate mintui și fără binecuvîntare de la Roma nouă.

* Moartea la Tiberiada a starețului Sinai, arhimandritul Nifon, preotul Palatului.

* Reprezințatie la Triest a uneia din piesele d-lui H. Lecca.

Gospodărie.

De la d. C. G. Costaforu, *Industria aurului în țerile romîne*. D. Costaforu își arată credința că putem găsi aur în condiții bune.

* Primim de la d. Aurel R. Dobrescu o cärticică foarte folositoare — și cu interes și în ce privește unîl terminî specialî popularî, — pe care d-sa o dă poporului pentru a ști cum se trăiește sănătos și civilizat.

Lucrarea e intitulată « Cum să trăim ? »

* Automobilul d-lui Suțu din București a călcat pe un trecător.

* Școlile primare din T. și S., jud. Brăila, s'au închis din cauza lipsei de lemne pentru foc. Mai multe altele sînt în ajun de a se închide din aceeași cauză. — A.

II. DE LA ROMÎNÎ DE PESTE HOTARE.

Ardeal. La Sibiiu conferința a d-lui I. Lupaș despre anii 1848-9 în viața lui Șaguna.

Banat. Preoții și învățătorii din cercul Oraviț-î sînt pentru Siegescu, candidatul Guvernului.

Bucovina. La 3 Februar a fost o reprezintatie teatrală la internatul de băieți romîni din Cernăuți. S'a reprezintat piesa : «Doi morți vii» cu o frumoasă reușită. — A. M.

III. ȚERI STREINE.

Serbia. Cabinet de coaliție în vederea unui război posibil.

Ungaria. Un nou baron austro-ungar, Kornfeld din Pesta.

...Care nu-și zice măcar Hunyady ori Rákóczy.

* Sirhii radicali s'au declarat în Parlament pentru limba ungurească în oștire.

Aceasta e o demonstrație împotriva Austriei.

* Cu prilejul alegerii de la Oravița, Evreul Jaluzinschi cîntă în «Lumina», o... poezie populară pentru candidatul guvernamental Siegescu, om «voinic» și care «nu se teme de nimica».

Nici de un bușaiu bun!

Amin.

Pentru Fondul Cuza-Vodă.

S'au mai trimis din partea :

Elevilor Gimnasiului din Dorohoiu. 12 lei 65 de bani.

Din Iași : Elena C. Vasiliu 1 leu, Elisaveta Balan 2 lei, Ema Popovici 1 leu, Valentina Motaș 2 lei, Gh. Apostolide 1 leu, Gh. Munteanu 2 lei, Gherasim Ursu 50 bani, O. Grecea 1 leu, M. Isanos 1 leu, Gh. I. Banu 1 leu, Octav Țugulea 2 lei, Grihan Dumitru 1 leu, Gh. Florescu 2 lei, M. Garofeanu 1 leu, Gh. I. Popovici 1 leu, A. Pirvulescu 1 leu, I. Rîcote 50 bani, Nicolae Balan 4 lei.

Din Craiova : Elevii Școlii Normale 13 lei, locot. Băncilă, 20 lei, sublocot. Grigoriu 5 lei, locot. Georgescu 3 lei, locot. Russu 2 lei, Compania 1-a de pioneri soldați 9 lei 50 de bani, plut. Iosifescu 1 leu, plut. Panaitescu 1 leu, Petrescu 5 lei.

Beuca (Teleorman) : Ion Dinculescu 40 bani, I. Ceiutacu 1 leu, dr. Cristea 1 leu, Marin Vișan 30 bani, Ion Manea 20 bani, Tache St. Virșă 40 bani, Ion Marinescu 50 bani, Alexandru Dumitru 30 bani, Dumitru Oprea Pirvu 10 bani, Radu Ciutacu 20 bani, Marin I. Areea 20 bani, Marin Ciutacu 20 bani, Petreche I. Ionescu 10 bani, Gh. A. Marinescu 20 bani, Marin Nițulescu 10 bani, Gh. I. Miu 20 bani, Marin Berechet 20 bani, Marin Ion Oprea 20 bani, Marin Sanda 10 bani, C. D. Polimeride 5 lei, C. Popescu 1 leu, I. Iliescu 1 leu.

Pirjol (Bacău). De la mai multe persoane prin d. Const. St. Donca 10 lei.

Din Rîmnicu-Sărat : Const. Lăzărescu 5 lei, Ana V. Petrescu 5 lei, P. Protopopescu 5 lei, M. Penes 5 lei, Al. E. Niculescu 5 lei, Hrisanta Rahtivan 3 lei, D. T. Iarca 5 lei, Dr. V. Negrescu 5 lei, Stela Șerbanescu 3 lei, Solia E. Constantinescu 5 lei, Alexandrina D. L. Ionescu 4 lei, Ion Spinu 1 leu, I. Enescu 2 lei, T. Șuşnea 2 lei, V. Smerea 2 lei, D. Nicolau 2 lei, M. D. Rădescu 2 lei, I. Bistrițeanu 2 lei, C. Roman 2 lei, Ecaterina Luca 5 lei, Paulina Bătătuiescu 4 lei, Sița Furtunescu 2 lei. — Total 2.693,85.

A apărut n-1 8 din Biblioteca naționalistă, sub titlul : *Îndreptățirea celor ce stăpînesc*, și se află de vânzare la toate librăriile, cu prețul de 25 de bani.

Dd. abonaji și acționari o pot primi de la Administrația tipografiei cu prețul de 15 bani, trimiși în mărci poștale.